

Teden molitve za duhovne poklice

18. – 25. april 2021

Pripadež.
išči

in se

odloči

Pripada.
išči
in se
odloči

TEDEN MOLITVE
ZA DUHOVNE POKLICE
od 18. do 25. aprila 2021

PRIPADAJ, IŠČI IN SE ODLOČI!

Teden molitve za duhovne poklice, 18.-25. april 2021

Odgovarja: Komisija za pastoralo poklicanosti in nove duhovne poklice nadškofije Ljubljana

Zbral in uredil Jure Ferlež

Fotografija: Jure Ferlež

Lektoriranje: Klara Otrin

Grafična priprava in tisk: Salve d.o.o. Ljubljana

Založba: Salve d.o.o. Ljubljana

Uvodnik

Geslo letošnjega tedna molitve za duhovne poklice izziva tako molivce za nove duhovne poklice kot tudi tiste, ki jih Bog kliče v duhovni poklic. Velika pozornost je usmerjena na skupnost kristjanov, na občestvo. To pomeni, da problematika duhovnih poklicev zadeva tako posameznega kristjana kot družine, duhovnike in škofo. Vsi smo v istem poslanstvu in tudi skrbi za nove duhovne poklice.

Želimo živeti in izpolniti naročilo vstalega in poveličanega Jezusa, naj gremo po vsem svetu in oznamimo evangelij vsemu stvarstvu. Seveda ne gre le za misijonsko poslanstvo za daljne dežele. Vidimo, da je misijonsko področje že kar naša Slovenija, naše župnije in družine.

Ko so apostoli poslušali po Jezusovem vstajenju njegova naročila, so bili vedno skupaj. Pripadali so skupnosti apostolov in skupnosti učencev. Skupaj so rasli v veri in odkrivanju novih razsežnosti poslanstva. Sveti Duh jih je potrjeval v skupni molitvi, v bratski skupnosti, v novih potrebah. Skupaj so v Svetem Duhu iskali in se tudi odločali. Kar pomislimo na dogodek ob izbiri apostola Matija, na zbor v Jeruzalemu glede apostolata med pogani in drugo.

Ta zgled želimo živeti letos v molitvi za nove duhovne poklice. Kot skupnost čutimo to nalogo Cerkve. Verjamemo tudi, da Gospod kliče vedno dovolj mladih za poslanstvo v Cerkvi. Zato molimo, da bi tisti mladi, ki jih Gospod kliče, to prepoznali v skupnosti vernikov in odkrivali lepe zglede. Molimo za to, da bi mladi pogumno iskali svojo življenjsko pot in se ne prestrašili Gospodovega klica v posvečeno življenje. Molimo tudi zato, da bi znali prav razločevati Božji klic in se tudi jasno odločili. Sodobna miselnost pokaže, kako se mnogi težko dokončno odločijo za poklic – naj bo to za poročenost ali za posvečenost. Z močjo Božje milosti ter s prizadevanjem krščanske skupnosti – župnij in družin –, bodo mladi dobili moč za prave in dokončne odločitve, za izpolnitev Božje volje.

Franc Šuštar, ljubljanski pomožni škof

1. del

V prvem delu knjižice so besedila za poživitev svetih maš v tednu med 3. velikonočno nedeljo, 18. 4., in 4. velikonočno nedeljo, 25. 4.

nedelja, 18. april

3. VELIKONOČNA NEDELJA

UVOD V SVETO MAŠO

Dragi bratje in sestre!

Nedelja nas zbira ob Gospodovem oltarju, kjer smo po duhovnikovih rokah darovani Bogu in kjer se po duhovnikovih rokah Bog daje nam. Ko danes začnemo teden molitve za nove duhovne poklice, se pomena teh rok želimo posebej zavedati. Vstopimo v Jezusovo daritev z veliko hvaležnostjo za dar duhovništva in ga prosimo, da nam delivcev Njegovih skrivnosti nikoli ne bo manjkalo.

NAGOVOR

Dragi bratje in sestre!

V evangeliju Jezus naroča apostolom, naj bodo priče njegovega trpljenja in vstajenja in v prvem berilu se vidi, da so apostoli prav to nalogo vzeli zelo zares.

Naše temeljno poslanstvo je biti priča Jezusovega trpljenja in vstajenja. Da je vstajenje nekaj izjemnega, ki zato potrebuje prepričljive pričevalce, zlahka razumemo. Toda zakaj je treba pričevati tudi za Jezusovo trpljenje in smrt? Kaj je posebnega pri Jezusovem trpljenju in smrti? To, da ju je sprejel iz ljubezni do nas, za naše odrešenje. Tega v začetku apostoli niso razumeli, zato so Jezusovo trpljenje jemali kot nesrečni in nesmiselni konec Jezusovega podviga. Zato tudi niso mogli sprejeti novice o njegovem vstajenju. Ko pa so enkrat razumeli, da Jezusovo trpljenje ni bilo nesreča, ampak najvišje uresničenje Božje ljubezni do nas, ljudi, so začeli razumevati in sprejemati tudi vstajenje. Prvo in drugo se je zgodilo za naše odrešenje.

To je temeljna vsebina pričevanja, h kateremu smo poklicani vsi. V Cerkvi ni poklicnih pričevalcev, škofov in duhovnikov, »profesionalcev«, ampak je k temu poklican vsak kristjan. Pač pa je posebna naloga duhovnikov, da nas za to usposablja. Usposablja nas, ko nam razlagajo našo vero in nas v njej potrjujejo. V okolju, ki je neverno, to potrjevanje močno potrebujemo. Čisto drugače pričuje nekdo, ki je srečen in vesel, da sme biti kristjan in svojo vero ceni kot veliko dragocenost in vrednoto, kakor tisti, ki sam ne ve, zakaj je (še) kristjan. Ne pričuje pa se samo z utemeljenim in razumnim govorjenjem, ampak s celotno držo in prepričljivim življenjem. To je druga naloga duhovnikov: da nas usmerjajo, da nismo kristjani samo v izjavah, ampak v dejanjih.

Zato je vloga duhovnikov v krščanski skupnosti tako nepogrešljiva: usposablja nas za krščansko pričevanje. V prvem berilu pa apostol Peter očita Judom, da je bil Pilat, ki je bil tujec, Rimljan, bolj pošten in pravičen do Jezusa, kakor oni, ki so bili njegovi rojaki po narodnosti in veri. Včasih se tudi nam zgodi, da smo do svojih duhovnikov zahtevnejši, bolj kritični, nepotrpežljivi in zato tudi krivični, kakor smo do drugih ljudi. Če si želimo, da bi imeli dovolj duhovnikov in da bi se za ta poklic odločali tudi mladi iz naše župnije, jim moramo pokazati, da sme-

jo računati na podporo, razumevanje, sočutje, sodelovanje in tudi potrpljenje svojih vernikov, če je kdaj potrebno.

nadškof Anton Stres

PROŠNJE

Dobri Jezus, ti sam si poklical apostole na pot služenja in darovanja. Tudi danes iščeš odprta srca in pripravne roke, ki bi razpele mreže za tvoje kraljestvo. V veri, da je vse v Tvojih rokah, Te prosimo:

Gospod Jezus, prosimo te za sveto Cerkev, papeža Frančiška, vse slovenske škofe, duhovnike, diakone, redovnike, redovnice ter bogoslovce, da bi jih navdihoval in vodil Sveti Duh.

Gospod Jezus, daj nam moči, odprtosti in iskrenosti, da bi vsi kristjani kot eno Kristusovo telo mogli pričevati svetu Božjo ljubezen.

Gospod Jezus, naj svoje trpljenje in žrtve darujemo, da bi mladi imeli moč za odgovor ter bi pričevali zate z vsem svojim življenjem.

Ogrej srca ljudi v naši župniji, da bi radi molili in se postili za nove duhovne poklice.

Gospod Jezus, v hvaležnosti za vse naše pastirje, ki so svoja življenja darovali za rast Božjega kraljestva, te prosimo, nakloni jim večni mir in pokoj.

Gospod Jezus! Izročamo ti te prošnje in te prosimo, da nas uslišiš v svoji veliki dobroti, ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

ZAHVALA PO OBHAJILU

Gospod Jezus, na današnji dan smo vstopili v nov teden, ki je še vedno velikonočno obarvan. Ves teden se bomo obračali nate, se ti zahvaljevali in prosili za nove duhovne poklice. Ti si med nami kot Vstali Odrešenik. Polni veselja in začudenja smo, kakor apostoli, ki si jih presenetil ter jih pozdravil:

»Mir vam bodi!« Hvala za tvoj mir, ki ga okušamo, ko te prejmemo v podobi kruha, hvala za tolažbo, ki je naših srcih, ko smo s teboj. Gospod, naredi naša srca bolj občutljiva za rast duhovnih poklicev med nami. Nihče ne more sam, na podlagi svojih sposobnosti, priprav in nagnjenosti, postati duhovnik. Poklicanost vselej prihaja od zgoraj – po Božjem posvečenju. Duhovništvo razodeva ponižnost in ne ponosa Cerkve, saj razodeva popolno odvisnost od Cerkve, od Kristusove ljubezni.

Duhovnik ob posvetitvi ne prejme zgolj duhovništva, ampak dar tvoje, Kristusove ljubezni, tiste ljubezni, zaradi katere si ti, Kristus, postal edini Duhovnik in ki s tem edinstvenim duhovništvom napolnjuješ službo tistih, ki jih pošiljaš svojemu ljudstvu. Hvala, Gospod, ker vedno znova prihajaš k nam in med nami izbiraš tiste, ki na poseben način odgovorijo na dar tvoje ljubezni. Hvala za služabnike tvoje besede, ki ne nehajo ponavljati v svojih srcih: »Glej, prihajam, da izpolnim tvojo voljo, Gospod!«

ponedeljek, 19. april

PONEDELJEK 3. VELIKONOČNEGA TEDNA

UVOD V SVETO MAŠO

Z očmi srca glejmo Križ, ki ga vsaka sveta maša skrivnostno zariše na našem oltarju: na njem se Kristus daruje Očetu, nas pa s tem uči, da ima naše življenje smisel le, če postaja daritev. Prosimo ga, da nam pri tem pomaga s svojo milostjo. Tako bo vsak izmed nas pripomogel k ustvarjanju ozračja, prežetega z darovanjem, v katerem se bodo za darovanje svojega življenja Bogu lahko pogumno odločali tisti, ki jih Gospod kliče.

NAGOVOR

V današnjem evangeliju Jezus na vprašanje rojakov, kaj naj storijo, da bodo mogli opravljati mogočna božja dela, takšna, ki jih dela On, odgovori: »Božje delo je to, da verujete vame.« Pridružujemo se danes vprašanju tudi mi, kaj naj storimo, da bodo naše molitve za nove duhovne poklice obrodile sad. Kako naj živimo, da s svojim ponašanjem ne bomo ovira tistim, ki v sebi nosijo duhovni ali duhovniški poklic? Kaj naj storimo, da ozračje zanje ne bo zadušljivo? Odgovor je na dlani: verjemimo Jezusu, in to si upajmo tudi javno povedati. Slovenskim kristjanom manjka poguma, kot ga imajo na primer ljubljanski kolesarji-protestniki. Celostno gledano, ravnajo nespametno, ampak pogumni pa so.

Za zgled ali pa kot ravno nasprotni primer vzemimo stare Izraelce. Ko so prišli iz egiptovske sužnosti v obljubljeni deželo, so prvi dan po vrnitvi dvignili roke k nebu z besedami: »Kako je Bog dober!« Drugi dan so rekli: »Kako je dober Bog, ki nam je dal zemljo!« Tretji dan so se njihove molitev slišale takole: »Kako je dobra zemlja, ki nam jo je dal Bog!« Četrty dan so odmevale njihove besede: »Kako dobra je zemlja!« Peti dan so molčali. Šesti dan so se začeli bratje prepirati med seboj, kdo ima več zemlje, kdo si je zasluži več. Odgovor na vprašanje, ki smo ga zastavili Gospodu, je v ‚prvem dnevu‘: treba je ponavljati besede: »Kako je Bog dober!« Gre za temeljno človekovo vrlino, za HVALEŽNOST. Da, hvala Bogu, ker je dober, ki nam je podaril slovensko zemljico, ki se nam daje po svoji besedi, po zakramentih in po duhovnih ljudeh! Omenili smo šest dni, kateri pa je sedmi? Gre za Gospodov dan, za dan evharistije. Če tega sedmega dne ne bomo spoštovali in se ne bomo zahvaljevali, ozračja za nove duhovne poklice ne bomo mogli ustvarjati. Vzrok za pomanjkanje duhovnikov, redovnikov je ta, da zanemarjamo prvi in sedmi dan. Tudi mi, duhovniki! Premalokrat se zahvaljujemo, prepogosto pa prosimo in prosjačimo ter pozabljamo na Jezusove besede, da nebeški Oče ve, kaj potrebujemo, še predno ga prosimo (prim. Mt 6,8). Pozabljamo pa zato, ker slabo poznamo Sveto pismo. Kaj že pravi prevajalec sv. Hieronim: »Kdor ne pozna Svetega pisma, ne more poznati Jezusa Kristusa.« Torej, vzemimo v roke Sveto pismo, sicer ne bomo mogli poznati Jezusa in ne govoriti o Njem.

Marjan Lampret

PROŠNJE

Bratje in sestre! Jezus nas vabi, naj delamo za jed, ki ostane za večno življenje. Hvaležni za ta največji Dar ga v zaupanju prosimo:

Gospod, pomagaj nam vedno bolj vstopati v skrivnost, da si nas odrešil po poti trpljenja, smrti in vstajenja.

Gospod, prosimo te za duhovno prenovo v našem narodu, za prenovo naših občestev ter odprta srca za skupno hojo za tvojim Sinom.

Gospod, prosimo te za poglobitev vere v naših družinah, da bi bile toplo zavetje, v katerem bi lahko rastle novi duhovni poklici.

Gospod, v hvaležnosti, da nas ljubiš in najbolje poznaš vsako srce, te prosimo, da bi znali spoštovati bogastvo različnosti in edinstvenost poti vsakega posameznika.

Prosimo te za vse mlade, ki čutijo tvoj klic, pa doma nimajo podpore, da bi le-to našli v župnijskem občestvu ali pri prijateljih, in tako vztrajali na začrtani poti.

Gospod Jezus! Spremljaj nas na naši poti. Daj nam goreče srce in nas krepčaj v upanju, da te bomo z brati in s sestrami ob Božji besedi in lomljenju kruha spoznali, ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

ZAHVALA PO OBHAJILU

Gospod, hvala za tvojega Svetega Duha, za vse navdihe, luč in pomoč. Prav tako, kakor je bil Štefan poln Svetega Duha in je bil Duh tisti, ki je govoril v njem in po njem, prav tako ga daješ nam, po veri, po Božji besedi, po kruhu, ki nas hrani in opogumlja. Tudi naša srca so v tem trenutku polna milosti in moči tvoje ljubezni, ki objame tudi sovražnike. Sveti Duh, ustvarjaj v nas in med nami ozračje, da bomo slišali prave in dobre besede in tebi in svojim bližnjim odgovarjali z veseljem in mirom v srcu.

Daj, da slišimo Tvoj klic in nanj odgovorimo s predanostjo. Tudi mi te velikokrat, kakor množice v evangeliju, iščemo, da bi od tebe imeli kakšno korist, da bi nam kaj dal, da bi nam bilo v življenju boljše in lažje. Toda ti nam daješ nekaj več, največ, svojo ljubezen, dar samega sebe. Zaupal si nam velikonočno skrivnost, verujemo, da se iz smrti rodi novo življenje. Naj razumemo in sprejmemo, da smo tvoji ljubljene učenci in o tem pričujemo drugim. Hvala za darove in sadove Svetega Duha!

torek, 20. april

TOREK 3. VELIKONOČNEGA TEDNA

UVOD V SVETO MAŠO

Dragi bratje in sestre!

Vsak duhovnik je: »Vzet izmed ljudi in postavljen ljudem v korist glede tega, kar se nanaša na Boga« (Heb 5,1). Ne prihaja iz drugega sveta: vzet je izmed nas. Tudi v naši župniji Gospod lahko izbira in kliče. Naj ta oltar v eno daritev poveže vse žive in rajne župljane, da bomo vsi skupaj z velikim zaupanjem prosili Gospodarja žetve, da delavce pokliče tudi iz naše župnije.

NAGOVOR

Dragi bratje in sestre!

Čas samoumevnosti župnika na čelu župnije se končuje. Preveč je župnij za premalo duhovnikov. Končuje pa se tudi čas, ko je bil župnik »lastnik župnije«, ko so ljudje samo poslušali in ubogali. Začenja se nov čas skupne hoje za Kristusom v Cerkvi.

Hoditi skupaj pa pomeni, da ima na poti vsak svojo nalogo, ki jo mora v blagor skupnosti opraviti. Župnikova naloga ostaja središčna, ker on drži v rokah kruh in vino, ki postaneta telo in kri našega Gospoda. Ker smo postali misijonska dežela, v ospredje prihaja pot, ki jo moramo prehoditi. Papež Frančišek nam pravi, da je pot razdalja, ki nas loči do sočloveka in jo moramo prehoditi, če hočemo biti skupaj z njim, deliti z njim naše življenje in ga tako pripeljati h Kristusu. Podobno kakor na obrobju, se mora dogajati znotraj župnijskega občestva. Župnija potrebuje duhovnika in duhovnik potrebuje občestvo. Drug za drugega skrbita. Duhovnik mašuje za župljane, pred Bogom moli in daruje Kristusa kot spraven dar in prosi usmiljenja za grehe. Pred župljani pa se bori za duše: stoji in pridiga, uči Božja pota, sadi in ruva, oklesti in pobira sadove, ki jih skupnost rojeva v moči Svetega Duha.

Če so duhovniki in župnije odvisni drug od drugega in kakor mož in žena ustvarjeni drug za drugega, potem morajo vsi skupaj skrbeti, da bi v njihovih vrstah rastle mladi, ki so pripravljene odgovoriti na klic in stopiti na pot duhovništva ali redovništva. Vsak župljan je zato odgovoren, da soustvarja zdravo javno mnenje, da je naklonjen vsakemu, ki sledi Božjemu klicu, in da z vztrajno molitvijo, postom in dobrimi deli, trka na Božje srce, »da nam da pastirjev«. Prav tako s svojim zgledom spodbuja velikodušnost mladih, da sledijo povabilu. Vzajemnost in soodvisnost duhovnika in občestva naj rodita nenehno duhovno sodelovanje.

Duhovnik posvečuje skupnost, skupnost pa moli za duhovnika in prosi, da bi ji nikoli ne zmanjkalo pastirjev. Molimo ne le ta teden, ampak vztrajno skozi vse leto: »Gospod, podari nam pastirjev«.

Andrej Poznič

PROŠNJE

Dobri naš Gospod, v teh dneh se obračamo nate s prošnjami za nove duhovne poklice. Danes še posebej polagamo v tvoje roke našo in vse župnije, da bi bile dobro okolje, v katerem bi lahko zoreli mladi, ki nosijo v srcu klic za duhovništvo ali redovništvo:

Jezus, Dobri Pastir, prosimo te za papeža Frančiška, škofe in duhovnike, da bi bili vedno odprti navdihom Svetega Duha in s tem mlade pritegovali v duhovne poklice.

Daj, da bi mladi v zaupanju v tvoj načrt za njihovo življenje iskali Božjo voljo in sledili tvojemu klicu.

Prosimo te za naše župnijsko občestvo, da bi se mladi v naši župniji počutili sprejete in ljubljene, da bi lahko med nami zoreli novi duhovniški in redovniški poklici.

Prosimo te, da bi znali prepoznavati stiske mladih v iskanju življenjske poti in jim pomagati.

Vsem rajnim molivkam in molivcem za nove duhovne poklice v naši župniji podeli večni mir v nebesih.

Gospod, naš Bog, bodi vedno z nami, da bomo oznanjali sijajno moč tvojega kraljestva in te vedno poveličevali s svojimi deli. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

ZAHVALA PO OBHAJILU

Gospod, hvala ti za našo župnijsko skupnost, hvala, da se zbiramo okrog istega oltarja, kjer poslušamo tvojo, Božjo, besedo. Sedimo v klopeh, nekateri se poznamo, nekateri zgolj na videz ali pa sploh ne. Vsi grešniki, kot so bili apostoli, vsi tvoji ljubljene sinovi in hčere. Vsi žejni in lačni tvoje besede in kruha. Hvaležni smo za toliko lepih stvari, ki se dogajajo med nami: obhajanje praznikov, aktivne skupine, goreči sodelavci, nade budni otroci. Hvala za vse lepe zglede služenja v župniji, za vse molitve in odnose polne naklonjenosti in dobrohotnosti. Toda tudi med nami kdaj zaškripa. Ljudje, ki niso prenesli Štefanovih besed, so se jezili in kamnali Štefana. Tudi mi, v župniji, velikokrat kamnamo drug drugega z besedami, ki opravljajo in naslajajo ob raznih govoricah. Danes, ko prosimo za nove duhovne poklice, prosimo tudi za našo župnijo, da ne bi uničevali skupnosti z govoricami za hrbtom. Prosimo te za iskrenost srca, kot jo je imel sv. Štefan, da ne bi bežali drug pred drugim, ampak bi si lahko v obraz, na spoštljiv način povedali kaj mislimo in čutimo. V tvoje roke, se izročamo, Gospod, k tebi prihajamo in zaupamo, da ne bomo nikoli lačni in žejni, saj nas hrani tvoja ponižna beseda in tvoj kruh življenja.

sreda, 21. april

SREDA 3. VELIKONOČNEGA TEDNA

UVOD V SVETO MAŠO

Ko v teh dneh posebej molimo za nove duhovne poklice, nam je jasno, da se rojevajo v konkretnosti družin. Zavestno položimo na Božji oltar vse naše družine. Naj se jih dotakne ogenj te svete daritve, da bodo postajale prostor, iz katerega bo Oče lahko poklical velikodušne delavce za svoj vinograd.

NAGOVOR

Lahko bi razmišljali o tem, kako drugače Bog danes kliče. Res je, drugače kliče. Pa vendar kliče. In če kliče na bolj *nenavaden* način, samo toliko bolj potrjuje svojo vsemogočnost in Božjo moč, ki se ji *poklicani* ne more upreti.

Dobre krščanske družine? Bog se ne ozira vedno na *katoliške* temelje. Velikokrat preseneti čisto povprečne sinove in hčere, največkrat od Cerkve precej oddaljenih očetov in mater. Vsem pa je skupno eno. Sprijazniti in veseliti se otrokove odločitve za *posvečenje*, ne, to ni lahko. Tudi tisti starši, ki z veseljem odgovorijo pritrdilno na Božje vabilo in v svoji družini poglobljajo svojo vero z redno molitvijo in zakramentalnim življenjem, so takrat, ko se Bog odloči klicati katerega izmed njihovih otrok, lahko zelo presenečeni in ne razumejo te odločitve. Obstaja rešitev? Zagotovo. Potreben je čas. Pa tudi stalno obračanje, že skoraj *nadlegovanje* Boga, da bi z močjo Svetega Duha pomiril strahove in pokazal na velik blagoslov duhovnega poklica, ki se rojeva v naši družini.

Veliki spreobrnjenec, nekdo, ki je zagotovo imel močno izkušnjo Božjega klica, *apostol Pavel*, je bil najprej popolnoma oddaljen od poklica, da bi oznanjal postavo Boga. Vodila ga je zaslepljena gorečnost, da je preganjal Cerkev, Božje delo. Kaj ga je usmerilo na pot življenja? Samo Božja milost, ki ji je vse mogoče. Tudi v naših *spraševanjih* je velikokrat edina rešitev, da se prepustimo *Božjemu odgovoru*.

Morda pa bi, preden bi začeli v družinah moliti za nove duhovne poklice, najprej poglobili svoje zaupanje v – Božjo voljo. In še bolj: da bi jo znali razumevati in sprejeti. S ponižnostjo, pa tudi z veseljem.

Sebastjan Likar

PROŠNJE

Dobri Jezus! Tudi ti si odraščal v družini. Ko sta te Jožef in Marija iskala in nato našla v templju, si jima pojasnil, da si moral ostati pri svojem Očetu. Danes te prosimo za vse družine, katerih otroci nosijo v srcu klic za duhovništvo ali redovništvo, da bi, tako kot ti, našli svoj dom in družino v skupnosti Cerkve:

Gospod, prosimo te za sveto Cerkev, da bi pogumno oznanjala tvoj evangelij, tudi za ceno življenja.

Vzbudi v naših družinah novih pričevalcev Božjega kraljestva in zavest, da je duhovni poklic velik dar.

Naj mladi, ki jih kličeš v duhovniški ali redovniški stan, sprejmejo tvoje povabilo kot klic ljubezni in nanj z vsem srcem odgovorijo.

Naj bodo možje in žene odprti za življenje in v odprtosti sprejemajo Božjo voljo za vsakega otroka ter ga na tej poti podpirajo.

Prosimo te za vse rajne starše duhovnikov in redovnikov, naj se večno veselijo pri tebi.

Gospod Jezus, izroči naše prošnje nebeškemu Očetu in nas obdari z obiljem njegovega blagoslova, ki živiš in kraljuješ vekomaj. Amen.

ZAHVALA PO OBHAJILU

Hvala, dobri Oče, za Leto družine v katerega smo vstopili 19. marca. Hvala za Cerkev, ki brani vrednoto družine in poudarja, kako pomembni so zdravi odnosi v družini. V svojem velikem usmiljenju si nam dal Sveto Družino, ki je odgovor vseh treh, Jožefa, Marije in Jezusa, na tvoj načrt.

Hvala za to Družino, ki se je dala popolnoma na razpolago: molili so, delali in se med seboj pogovarjali. Prav pogovor je v sodobnih družinah v veliki krizi, saj smo tudi pri skupni mizi zazrti v svoj pametni telefon, v svoj svet ... in se sploh ne pogovarjamo. Pomagaj nam, Oče, da se bo obnovil dialog med očetom in materjo, otroki, starimi starši. Sveta Družina naj postane vzor našim družinam, da si bodo starši in otroci prizadevali za skupno rast v svetosti, s sprejemanjem evangelija, in njegovim uresničevanjem v vsakdanjem življenju. Zahvaljujemo se ti za starše, ki se vsak dan trudijo z vzgojo svojih otrok in hvala za otroke, ki sodelujejo zavzeto in odgovorno. Hvala za vse očete in matere, ki imajo odprto srce za presenečenje, ki ga v družino prinese duhovni poklic. Obudi pesem in veselje v naših družinah, Gospod, da bomo hvaležni drug za drugega, saj smo tvoj dar!

četrtek, 22. april

ČETRTEK 3. VELIKONOČNEGA TEDNA

UVOD V SVETO MAŠO

Dragi bratje in sestre!

Četrtek je vedno na poseben način dan duhovništva in svete evharistije. V tej sveti uri vstopamo v dvorano Zadnje večerje, kjer je Jezus poskrbel, da ostaja z nami vse dni do konca sveta. Na oltar položimo vse duhovnike, njihova veselja in uspehe, njihovo trpljenje in nemoč. Naj se tudi po naši molitvi med njimi krepi tista skrivnostna vez ljubezni, po kateri so si bratje. Naj jim Gospod pridruži novih bratov, ki se bodo skupaj z njimi darovali za zveličanje sveta.

NAGOVOR

Dragi bratje in sestre!

Kot vsak poklic, je tudi duhovniški močno povezan s klicem. Jezusove besede: »Nihče ne more priti k meni, če ga Oče, ki me je poslal, ne pritegne«, lahko uporabimo za kažipot tudi, ko se srečujemo z duhovnimi in redovnimi poklici. Vsakega kliče najprej Bog in ta klic je nekaj zelo osebnega, močnega. Človek v njem prepozna svojo majhnost, spričo službe, ki jo sprejema; ter hkrati veličino, ker mu je poverjeno nekaj tako velikega. Če bi ostal samo pri tem, bi bila za poklicanega to velika skušnjava.

Lahko bi se izgubil v napuhu, češ: "Bog me je poklical." Ali pa bi se nemočen spraševal: "Kako naj zmorem nekaj tako mogočnega?" Vsak, ki je poklican v duhovno službo, preverja in oblikuje svojo poklicanost ob duhovnikih in redovnikih, ki jih pozna. V njih lahko prepozna, kako se nekdo v življenju sooča z omenjenimi izzivi. V pomoč mu je, če duhovnik z vero in zaupanjem rešuje ovire, ki so na poti njegovemu služenju; pa tudi, če zna priznati svoje težave in stiske ob takšnih preizkušnjah.

Ko razmišljamo o tem vidiku duhovniškega in redovniškega poklica, ne smemo spregledati prav to, kar je najbolj očitno. V tem poklicu potrebujem brata. Poklicani ni edini, ki je poklican. Ko je Jezus svojim učencem poveril nalogo oznanjevanja, jih je pošiljal po dva in dva. Danes duhovnik velikokrat ostane sam na župniji. Pomembno je, da se vpraša: "Kje je moj brat?" Brat je tisti, ki je blizu, v tej ali sosednji župniji. Oba sva poklicana in po Božji volji sva tu kjer sva. Skupaj s sobratom sva Kristusovi priči in Njegova sodelavca.

Sodelavec v Božjem vinogradu nimam samo zato, da se bom primerjal v čem sem boljši in v čem slabši. Dani smo si, da že pred delom in med njim preverjamo ali smo v isti službi in torej služimo istemu Gospodu. Če sva v službi istega oznanila, se bova s sodelavcem prepoznala tudi kot brata. Če

ne, bova s časom ugotovila, da nisva niti sodelavca. In samo, če se bova prepoznala kot brata, bova tudi Kristusovi priči. V nasprotnem primeru bova morda samo še utrujena in zgarana delavca, ki razočarana pogrešata sadove svojega dela. In samo kot Kristusovi priči, kot brata

lahko sprejemava in nagovarjava tiste, ki želijo odgovoriti na Jezusov klic.

Gregor Luštrek

PROŠNJE

Bratje in sestre, položimo pred Gospoda naše skupne prošnje.

Naj škofje ohranjajo edinstvo in povezanost s papežem ter s tem pričujejo za edinstvo Cerkve.

Podpiraj duhovnike, redovnike in redovnice, da bo njihovo skupno življenje vedno in povsod izžarevalo tvojo ljubezen.

Pomagaj zakoncem in družinam, da bodo vztrajali v ljubezni in skupnem življenju.

Navdihuj mlade, ki jih kličeš v duhovništvo ali redovništvo, da jih neednosti in delitve ne bodo odvrčale od izpolnjevanja tvoje volje, ampak jih bodo spodbujale, da bi si s tvojo pomočjo prizadevali za edinstvo.

Sprejmi v občestvo svojih svetih vse naše drage rajne.

Bog, naš Oče, usliši naše prošnje in podeli edinstvo svoji Cerkvi. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

ZAHVALA PO OBHAJILU

Gospod, hvala za diakona Filipa, ki je krstil ukaželjnega dvornika. Tudi mi smo prejeli sveti krst. Po krstu smo postali božji otroci in med seboj bratje in sestre, povezani v občestvo. Hvala ti, Jezus, da si postal naš brat in nam dal zgled pristnega bratstva. Ti vidiš, kako hitro hočemo vse sami, kako tekmujemo za prva mesta in za posebne pozornosti pri voditeljih. Toda krščeni nismo povezani med seboj po naravnih vezeh ali simpatijah, ampak nas vežejo duhovne vezi. Kdo je moj bližnji? Vsak član občestva, ki mu pripadam, naj bo lep, suh, debel, prijazen, krivičen, dober, stiskaški ... Vsi smo bratje in sestre v Kristusu, On pa nas vodi ven, da iztegujemo roko tudi proti tistim, ki so zunaj naših vrst.

Hvala za tvoj kruh iz nebes, Gospod Jezus, za živi kruh, ki nas povezuje. Ko jemo od tega kruha, jemo tebe, Kristusa, in skupaj s teboj sprejmemo svojega brata in sestro. Naj vedno bolj postajamo eno s teboj, Gospod, in med seboj, da bomo privlačne skupnosti, kjer zorijo duhovni poklici. Amen.

petek, 23. april

PETEK 3. VELIKONOČNEGA TEDNA

UVOD V SVETO MAŠO

Dragi bratje in sestre!

Pri vsaki sveti maši se ponavzočuje Kristusova daritev na križu. Jezus pri vsaki sveti maši daje svoje življenje zame. Mašnik je na globok in skrivnosten način poistoveten z Njim in pri sveti maši tudi sam postaja žrtev. Vstopimo v Gospodovo molitev z zaupno prošnjo za vse duhovnike. Naj ob Jezusu, ki se po njihovih posvečenih rokah vsak dan daruje, postajajo veseli, goreči in zvesti darovalci svojega življenja. Naj njihovo pričevanje tudi v mladih fantih vžge hrepenenje po življenju za Boga in za druge.

NAGOVOR

Dragi bratje in sestre!

Včasih je veljalo, da je dober gospodar tisti, ki poskrbi za primerne naslednika. Pogosto se je namreč zgodilo, da je nekaj rodov gradilo, tretji ali četrti rod pa je vse zapravil.

Ko se v tem tednu molitve za nove duhovne poklice obračamo na Gospoda, predvsem pa na mlade, da bi med mnogimi življenjskimi potmi opazili in nekateri tudi izbrali pot služenja v duhovnem poklicu, se verjetno srečujemo prav s takimi iskanji. Iščemo naslednike.

V Stari zavezi beremo zgodbo o Eliju. Na gori Horeb, kamor je pobegnil pred jezo Jezabelo, je doživel Gospodov mimohod. Takrat mu je Gospod rekel, naj se vrne domov in naj tega in tega kralja mazili namesto tega in tega kralja, ker so jim dnevi šteti – in Elizeja naj mazili za preroka namesto sebe. Verjetno se je kar zdrznil, ko mu je Bog v njegovih najboljših letih naročil, naj si poišče in »posveti« svojo naslednika (prim 1 Kr 19, 15.16).

Naj duhovnik sam najde in vzgoji primerne naslednika? To bi se od dobrega gospodarja pričakovalo.

Naj si redovniki in redovnice sami poiščejo primerne fante in dekleta, ki bodo nadaljevali z njihovo karizmo? Karizme in skupnosti, ki so žive, bodo prej ali slej dobile tudi kandidate in kandidatke, ki bodo zaprosili za sprejem.

Kaj pa verniki? Zagotovo je res, da bo živa župnija imela duhovnika, mrtva pa pač ne. Župnije, kjer že sto let ni bilo nove maše, ne bodo smele pričakovati, da jih bodo vedno znova dobile od drugod.

Človeško gledano so pred nami težki časi, z vse manj duhovnimi poklici. Z Božjimi očmi pa se stvari vidijo precej drugače. V današnjem evangeliju nam Jezus sam daje ta pogled: »Resnično, resnično, povem vam: Če ne jeste mesa Sina človekovega in ne pijete njegove krvi, nimate življenja v sebi (Jn 6, 52).

Živa Cerkev bo imela v sebi življenje in blagoslov – in dovolj duhovnih poklicev. Tako nam je

zagotovil Jezus sam. Živa skupnost bo preživela, mrtva pa ugasnila.

Jože Tomšič

PROŠNJE

Predragi, obrnimo se na nebeškega Očeta, ki nam pošilja svojega Sina kot Kruh življenja. Pomagaj svetemu očetu Frančišku, da bo s svojim življenjem in učenjem vodil Cerkev po tvoji volji ter pričeval za lepoto duhovniškega poklica.

Navdihuj pastoralne delavce, da bodo v mladih prepoznavali tvoj klic in jim pomagali nanj odgovoriti.

Naj redovne skupnosti in družbe apostolskega življenja učinkovito odgovarjajo na potrebe sedanjega časa in svetu prinašajo tvojo ljubezen.

Podpiraj vse, ki molijo in delajo za nove duhovne poklice, da kljub navideznim neuspehom ne bodo omagali pri svojem poslanstvu.

Nakloni večno veselje vsem pokojnim duhovnikom, redovnikom in redovnicam.

Gospod Bog, dobrotno usliši naše prošnje in nam pomagaj, da bomo v moči evharističnega kruha vedno izpolnjevali tvojo voljo. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

ZAHVALA PO OBHAJILU

Hvala ti, Gospod, za velikega apostola in misijonarja sv. Pavla. Hvala, da si ga izvolil, da je med pogane ponesel tvoje ime. Veliko je trpel, a je bil vesel pričevalec. Pavel, v latinščini Paulus, pomeni majhen.

Neizmerna veličina daru, ki mu je bil dan za poslanstvo, ga postavlja med najmanjše med ljudmi. In prav tako to velja za vsakega duhovnika. Ko je duhovnik majhen in vesel, je privlačen in v Gospodov objem lahko privabi mnoge oddaljene. Duhovnik je »najbolj ubog med ljudmi«, če ga ti, Gospod, ne obogatiš s svojim uboštvom; je »najbolj nekoristen služabnik«, če ga, Ti, Jezus, ne pokličeš za prijatelja; je »najbolj neveden med ljudmi«, če ga, ti, Jezus, potrpežljivo ne poučiš kot Petra; je »najbolj nezaščiten med kristjani«, če ga, ti, Dobri Pastir, ne okrepiš sredi črede. Daj, Gospod, da bo vsak duhovnik sprejel svojo majhnost in s tem sprejel tvoje, čisto in tiho, veselje. Hvala, za duhovnike, ki so med nami, hvala, da se kljub trpljenju, zarisanem na njihovih obrazih, svetijo oči polne radosti in miline tvoje ljubezni.

sobota, 24. april

SOBOTA 3. VELIKONOČNEGA TEDNA

TEMA: VZGOJA ZA ZVESTOBO – VIR DUHOVNIH POKLICEV DANES

UVOD V SVETO MAŠO

Dragi bratje in sestre!

V zakramentih opazujemo čudovito Božjo zvestobo. Bog dan za dnem stopa k nam in nam podarja svojo milost. V tej sveti maši se znova začudimo nad to Božjo zvestobo – kljub mojim napakam in moji mali ljubezni Gospod znova in znova prihaja. Naj me Njegova zvestoba spodbudi, da bom tudi sam zvest in s svojim zgledom k zvestobi vzgajal tudi tiste, ki jih Gospod hoče popolnoma zase.

NAGOVOR

Dragi bratje in sestre!

Besede, s katerimi evangelist Janez danes končuje evangeljski odlomek, se na prvi pogled zdijo, če že ne tragične, pa vsaj ne prav obetavne: "Odslej je mnogo njegovih učencev odstopilo in niso več hodili z njim« (Jn 6,66). Jezusova beseda je bila za mnoge pretrda, njegova pričakovanja prezahtevna. Jezus namreč pričakuje celega človeka, ki se ne ozira nazaj, ko enkrat položi roko na plug (prim. Lk 9,62). Slediti Jezusu zato ni le kratkotrajna avantura, pač pa življenjski projekt, ki zahteva vse človekove sposobnosti na vseh življenjskih področjih. Skratka: celega človeka.

Vzgoja za to držo se začne že v najnežnejših letih. In praviloma bi jo morali biti deležni vsi, ne le bodoči duhovni poklici. Družba, v kateri živimo, z leti postaja vedno bolj potrošniška: vzamemo si, kar nam v določenem trenutku ustreza, in ko se tega naveličamo, stvar preprosto odvržemo. Počasi postajamo – kot temu papež Frančišek pogosto pravi – družba odmetavanja. In ne le, da odmetavamo stvari, še mnogo bolj tragično postane, ko začnemo odmetavati ljudi. Dokler nam je določen človek všeč, dokler imamo od njega koristi, dokler nam na tak ali drugačen način služi, ga prenašamo v svoji bližini. Ko nam iz nekega razloga ni več potreben, ga preprosto zavržemo. Pa naj si bo to sozakonec, partner, uslužbenec, ostareli sorodnik ali še nerojeni otrok. Družba s tako filozofijo drvi v samomor.

Vzgoja za zvestobo vodi v drugo smer. Sočloveka, partnerja ali končno tudi Boga nam ne kaže kot objekt, od katerega se nadejamo koristi, ampak kot subjekt, ki ima svojo veljavo že s tem, da obstaja. Vsak človek je neskončno dragocen, saj je tako kot zame tudi zanj Jezus Kristus umrl na križu. In če nanj gledam s temi očmi, bo zame vedno dragocen. Vzgoja za zvestobo tako pomeni pomagati mlademu človeku, da zmore pri konkretni življenjski odločitvi – bodisi za zakon bodisi za duhovni poklic – vztrajati tudi takrat, ko vsaj na videz od tega nima več ne-

posrednih koristi. Zvestoba se izplača na dolgi rok. In le tisti, ki bo za svojo odločitvijo stal trdno, vztrajno in z vsem svojim bitjem, se bo pred večnim sodnikom imel s čim pohvaliti.

Blaž Jezeršek

PROŠNJE

Dragi bratje in sestre, z zaupanjem, da Bog posluša in uslišuje naše prošnje, se obrnimo nanj.

Pomagaj papežu, škofom, duhovnikom in diakonom, da bodo vedno ohranjali zvestobo tebi in tvojemu klicu.

Podpiraj redovnike in redovnice, da bodo zvesto in z vsem srcem živeli redovne zaobljube.

Blagoslavljaljaj zakonce, da bodo s svojim življenjem svojim otrokom in vsemu svetu pričevali za lepoto zakonske zvestobe.

Opogumi mlade, da se ne bodo bali sprejeti življenjskih odločitev.

Odpusti vsem, ki niso zmogli vztrajati v zvestobi, in jim razodeni svojo zvesto ljubezen.

Dobri Oče, sprejmi naše prošnje in daj, da bomo vedno čutili tvojo zvestobo. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

ZAHVALA PO OBHAJILU

Zvesti Bog, ti imaš besede večnega življenja in mi verujemo, da s ti, Kristus, Božji Sin. Hvala za tvojo zvestobo skozi vso zgodovino. Ti si naš Oče, ki nas nikoli ne zapustiš in pustiš samih. V času pandemije kdo od nas podvomi v dar tvoje ljubezni in zvestobe. Sprašujemo se čemu in zakaj? Radi bi razumeli znamenja časov in se spreobrili. Spreobrniti se pa je, vrniti se nazaj k zvestobi. Velikokrat, ko se čutimo gotovi, začnemo oblikovati svoje načrte in se počasi oddaljimo od tebe, Gospod, ne ostanemo zvesti. Hitro gremo za iluzijami, ki pritegujejo našo pozornost in nismo več svobodni. Radi bi se čutili varne in gotove, toda zgolj naša gotovost ni nikoli to, kar nam želiš dati ti. Hvala, Gospod za tvojo potrpežljivost in odpuščanje. Pokaži nam, da je prava gotovost samo v odnosu s teboj in v zaupanju v tvoj načrt odrešenja. Pomagaj nam, da bolj zaupamo in ostanemo zvesti v vsakem času, dobrem in slabem. Podaj nam svojo roko, vzdigni nas, da te bomo slavili in hodili za teboj!

nedelja, 25. april

4. VELIKONOČNA NEDELJA

TEMA: MUČENIŠTVO IN VERA – VIR DUHOVNIH POKLICEV DANES

UVOD V SVETO MAŠO

Dragi bratje in sestre!

Praznujemo Gospodov dan. Prišli smo k sveti maši, da bi se srečali s Križanim in Vstalim Jezusom. Ko sklepamo teden molitve za nove duhovne poklice, prosimo Jezusa, da bi se od Njega vedno učili darovanja svojega življenja za druge in ob resnici Njegovega vstajenja trdno verjeli, da samo darovano življenje rodi sad. Na oltar položimo vse molitve in žrtve za nove duhovne poklice, zaupno prosimo za pogum in vztrajnost v svojih prizadevanjih ter zajemimo ob izviru vstajenja, ki se nam odpira v tej sveti maši.

NAGOVOR

Dragi bratje in sestre!

Četrta velikonočna nedelja je tudi nedelja Dobrega pastirja. Dober ni samo zaradi tega, ker pozna svoje ovce. Nekateri celo vadijo svoj spomin, da bi čim bolje poznali določene skupine ljudi, in s tem naredili vtis nanje, da so zanje pomembni. Ne, Jezus je Dobri pastir, ker je pripravljen dati življenje za svoje ovce. Pastir, ki da življenje za svoje.

Pri Jezusu ne gre samo za pripravljenost. Njegove besede niso leporečje, čeprav bi si morda včasih to želeli, saj bi potem ne bile tako zavezujoče. Ne. Njegove besede samo povzemajo njegovo življenje, njegove odnose, njegovo daritev. Dobesedno zares so bile te besede izpolnjene v njegovi daritvi na križu, kjer je ostal pastir, ki daje življenje za svoje. Nikogar ni izključil, nikogar preklel, nikogar zavrnel. »Oče, odpusti jim!« Duhovnik, ki v plamenih daritve ostaja duhovnik, ki daruje sebe za grehe ljudstva. Duhovnik, ki postane živa priča ljubezni do Očeta in do svojih.

Dati življenje za svoje. Naša prva misel je, da tega nismo sposobni. Saj se bojimo že neprijazne besede, zavrnitve, izključenosti. Da pa bi dali življenje, to je prevelika zahteva. V tem ne moremo slediti svojemu Učitelju Jezusu.

A mučeništvo in s tem vrhunec izpovedi vere se ne začne z darovanjem življenja, s prelitjem krvi, z nasilno smrtjo zaradi Kristusovega imena. Ne. Pričevanje (in to je temeljni pomen besede mučenec v grščini) se začne z življenjem za. Jezus je najprej ves živel za ljudi. Tako se jim je razdajal, da z učenci še jesti niso utegnili, pravi evangelist Marko.

Tudi Cankarjeva mati ni prelila krvi za svoje otroke, a vendar je dozoreli Ivan v njenem življenju za otroke ugotovil, da so živeli iz nje ne samo po rojstvu, ampak je dejansko živela zanje: »Zdaj vem, tvoje meso smo jedli in tvojo kri smo pili.«

To je središče pričevanja za Jezusa Kristusa, ki ga svojim otrokom dajejo starši, in to je tudi jedro duhovnikovega pričevanja za Jezusa. In konec koncev je temeljna odločitev tistega, ki ga Jezus kliče v kakršno koli obliko hoje za njim, tudi v duhovništvo in redovništvo; odločitev, da bo hodil za njim; da bo živel zanj in za tiste, ki mu bodo podarjeni, da se bo navzel vonja po njih, kakor pravi papež Frančišek. To je vsakdanje pričevanje življenja, iz katerega sije nepreklicna odločitev zanj, ki je naš večni veliki duhovnik. In to je tudi tisto pravo mučeništvo, v katerem ni mučilnih priprav in ne krvi, pa vendar je eno samo darovanje zanj in zaradi njega.

Če bomo znali tako živeti zanj in za njegove, bomo pripravljeni zanj tudi umreti, če bo to potrebno. Če bomo tako pričevali zanj, bomo tudi prepričali tiste, ki se odločajo, ali bi mu sledili in tudi sami postali njegove priče.

nadškof Stanislav Zore

PROŠNJE

Bratje in sestre, Jezus je naš Dobri pastir. Po njem izročimo svoje prošnje nebeškemu Očetu. Naj papež Frančišek, škofje in duhovniki svoje življenje iskreno darujejo tebi ter zaupanemu jim ljudstvu.

Naj si državni voditelji iskreno in zavzeto prizadevajo za mir in blaginjo.

Naj zgledi mučencev opogumljajo vse, ki so preganjani zaradi vere vate, kri preganjanih kristjanov pa naj bo seme za nove duhovne poklice.

Naj se bolni in trpeči zavedajo vrednosti svojega trpljenja in ga z veseljem darujejo za nove duhovne poklice in svetost poklicanih.

Naj se mladi, ki jih kličeš v svojo službo, ne ustrašijo ovir in naporov, ampak naj z zaupanjem vate odgovorijo na tvoj klic.

Naj bodo naši rajni bratje in sestre deležni veselja nebeškega kraljestva.

Usmiljeni Oče, poglej na svojo čredo, za katero je tvoj Sin dal življenje, in nas usliši. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

ZAHVALA PO OBHAJILU

Dobri Pastir, hvala, ker si nam pokazal, kaj pomeni dati življenje in ga dati sam od sebe, ne prisiljeno, ampak svobodno. Trpljenje brez krivde samo po sebi nikogar ne naredi mučenca. Potrebno je, da s svoje strani prostovoljno sprejmemo konkretno trpljenje, tudi če si ga na začetku nismo izbrali.

Potrebno je darovanje samega sebe, kar nekoga, ki trpi in umre, spremeni v mučenca, v tistega, ki pričuje. Pomagaj nam, Jezus, da bomo vzeli nase svoj križ in da bo naše trpljenje postalo ustvarjalno, polno moči in novega življenja. Hvala ti za zgled mnogih mučencev in pričevalcev današnjega časa.

Po svetu veliko kristjanov umira, ker svobodno dajejo življenje iz ljubezni do tebe. Hvala ti, Gospod, za njihovo vero in pogum. Hvala ti tudi za tiha pričevanja ljudi, ki živijo okoli nas: mater, očetov, delavcev, učiteljev, zdravnikov, medicinskih sester, duhovnikov, redovnic. Hvala, ker pšenična semena padajo v zemljo in rojevajo čudovite sadove v vesoljni Cerkvi. Kamen, ki so ga zidarji zavrgli, pa si postal vogelni kamen, hvala, ker smo se lahko ves teden zbirali pri tebi in prosili za nove duhovne poklice. Izročamo se tvoji usmiljeni ljubezni, naredi iz nas orodje svojega miru!

2. del

V drugem delu so besedila, ki jih lahko uporabite pri srečanjih z različnimi skupinami v župniji, v živo ali preko spleta. Za srečanje s posamezno skupino je pripravljeno kratko besedilo ali dejavnost, s katero lahko ponudite iztočnico za pogovor na temo duhovnih poklicev in skupne soodgovornosti zanje.

SREČANJE ŽUPNIJSKE KARITAS

Ko govorimo o duhovnih poklicih in naši odgovornosti zanje, gotovo to velja tudi za vsako župnijsko Karitas. Če na kratko opišemo delo Karitas, bi lahko rekli, da sta njeno delo ljubezen in dobrodelnost. In na nek način lahko mirno rečemo, da sta ljubezen in dobrodelnost tudi prvovrsten način molitve za nove duhovne poklice.

V spomin mi prihaja ena od zgodb menihov, ki so se Bogu posvetili z življenjem v samoti. O enem izmed menihov je šel glas, da moli 24 ur na dan. Zato se je k njemu odpravil mlajši menih in ga povprašal, kako to zmore. Takole mu je odgovoril: »Zjutraj, ko vstanem, se Bogu zahvalim za življenje. Nato se zahvalim Bogu za hrano, ki mi jo daje. Potem mu posvetim svoje delo in rečem: »Bog, vse, kar bom danes delal, naj bo v tvoje slavo!« Potem se preko celega dneva pri meni izmenjujeta delo in molitev. Zvečer odnesem del zaslužka ljudem, ki so potrebni pomoči, in ti slavijo Boga, medtem ko jaz spim. Tako lahko molim 24 ur na dan.«

V Karitas delamo zelo različne stvari, ki jih štejejo pod dobrodelnost. Na slovenski ravni poteka pomoč pri oskrbi žrtev trgovine z ljudmi, pomoč preko materinskih domov, sprejemnih in terapevtskih centrov za pomoč odvisnim od alkohola in drog, ambulante za osebe brez zdravstvenega zavarovanja. Na škofijski ravni poteka deljenje prehranskih paketov iz sklada za evropsko pomoč, pa pomoč s šolskimi in higienskimi potrebščinami, pomoč pri plačevanju položnic za osnovne življenjske potrebe ter izposoja medicinsko tehničnih pripomočkov. Pri tem delu sodeluje skoraj 5.000 prostovoljcev. Pomoč prejema skoraj 73.000 prejemnikov, od tega skoraj 16.000 otrok.

Na župnijski ravni pa smo včasih ušesa za poslušanje in usta za vzpodbudo. Spet drugič priskočimo na pomoč otrokom pri učenju. Seveda pazimo, da otrokom ne podpiramo lenobe in jim ne delamo domačih nalog, ampak jim raje razlagamo tisto, česar ne znajo in ne razumejo. Enkrat na leto s farani zbiramo čistila in jih potem delimo družinam v potrebi. Včasih se izkažejo z dobrodelnostjo kakšni kmetovalci, ki podarijo del svojega pridelka, in na ta način osrečijo mnoge družine in posameznike. Spet drugič nas presenetijo prejemniki pomoči. Kdaj pa kdaj namreč tudi sami iz prejemnikov postanejo darovalci in nas obdarijo s kavo ali kakšno bombonjero. Tako se zabriše meja med darovalcem in obdarovancem. Tako se učimo, da vsak lahko nekaj da. Dragocen je tudi nasmeh in žarek dobre volje.

Vse naštetu delo spada pod dobra dela. Toda šele ko to delo posvetimo Bogu, postane to delo hkrati tudi molitev.

Je pa tudi način dobrodelnosti, ki ga včasih kar malo pozabljamo in so ga velikokrat uporabljali kristjani prvih časov. Z namenom molitve za pokojnega so pogostili reveže. Tudi mi lahko po njihovem zgledu naredimo dobra dela z različnimi nameni: lahko z namenom molitve za pokojne, z namenom molitve za nove in svete duhovne poklice, lahko pa tudi z namenom za odpuščanje.

In ko že pišem o ljubezni, želim poudariti, da ljubezen ni zgolj neka romantika. Prava ljubezen se vedno zgodi le takrat, kadar se zavedamo, da smo nepopolni in smo zato tudi druge lju-

di pripravljeni sprejemati v njihovi nepopolnosti. In to brez obsojanja. Naj to trditev ponazori naslednja zgodba iz življenja puščavnikov: »Neki menih je storil greh. Drugi menihi so se zbrali in poslali po predstojnika. Ta pa ni hotel priti, zato so poslali ponj z naročilom:

»Nujno moraš priti!« Predstojnik je vzel preluknjano košaro, jo napolnil s peskom in si jo zadel na rame. Menihi so mu šli naproti in ga vprašali: »Kaj tovariš s seboj?« Tedaj jim je predstojnik odgovoril: »To so moji grehi. Za mojim hrbtom se iztekajo in jih ne vidim; danes pa sem prišel, da bi sodil tuje grehe.« Ko so menihi to slišali, niso bratu nič več očitali, ampak so mu vse odpustili.«¹

Ljubezen in dobrotelost sta prvovrsten način molitve za nove duhovne poklice. Naj nam ne bo žal časa in energije tudi za take oblike molitve.

Marko Čižman, predsednik Škofijske Karitas Ljubljana

---

¹ Prim. Modrost puščave, Izbrani izreki puščavskih očetov, Lj. 1994, s. 108.

SREČANJE ZA KATEHETE

Tistih osemnajst let, ko sem bil kaplan in župnik, sem največkrat premišljeval, kaj bom mladim povedal, da bodo čim bolj celostno spoznali našo vero, in kako jih bom vzgajal, da bodo dobri kristjani. Sedaj, na stara leta, bi ravnal drugače, čeprav ne vem, ali bi zmožel, in še manj, ali bi se obneslo. A bi tvegaj. Izhajal ne bi iz sebe, iz svoje dolžnosti oznanjevalca in vzgojitelja, temveč bi se predvsem spraševal, kdo je ta, ki stoji pred menoj, ali ta, ki sedi v veroučni učilnici. Kako mu je? Od kod je ta hip prišel? Kdo ga je morda tik pred tem prizadel? Kaj se mu je zgodilo v šoli ali na igrišču? Ali mora doma molčati in z zatajevanjem sebe nositi bremena nerazumevanja med očetom in materjo?

Zakaj mi o teh vprašanjih niso govorili na teološki fakulteti? Nemara se jim vse to sploh ni zdelo pomembno, ker tudi njim, ko so študirali v Rimu, tega niso predstavili na tak način.

Zaskrbljeni so bili predvsem za vsebino in njeno kakovost, za metode in načine, kaj bodo naredili, da jim bodo mladi prisluhnil. Kako bi ob tem sploh pomislili, da bi najprej sami prisluhnil njim, naslovljencem svojega oznanila, in jim šele nato govorili.

Do tega obrata od esence k eksistenci, od resnice k bivanju realnosti, me je pripeljalo življenje. Prvi prelom z naučeno paradigmo sem občutil februarja 1998, ko sta me moja prijatelja povabila, naj pridem pogledat deklico, ki sta jo tisti dan pripeljala s centra za socialno delo in jo vzela v rejo, pozneje pa posvojila. Pretresla me je popolna izgubljenost te deklice, ki se me v strahu, da ne bo zopet izdana in zapuščena, ni upala ne pogledati niti se mi nasmejati. Danes je ta deklica že sama mama prvošolke. Zaupanje, ki se je po milosti zgradilo tisti večer, je ostalo neokrnjeno do danes. Vera, ki jo ima in v kateri vzgaja svojo hčerko, je zrasla iz zaupanja in spoštovanja njene krhkosti.

Povsem enak vzorec po milosti doživljam vsak teden, ko se srečam z eno ali več družinami mojih nečakov in njihovimi devetnajstimi pranečaki. Nikoli ne pomislim, kaj bom komu od njih rekel. Vedno iščem le način, kako se bom otroku približal, da mi bo lahko zaupal in se bo izrazil na način, kot čuti in zmore. Če mu ni mar zame, se umaknem – brez prikrite zamere in s prošnjo: Gospod varuj ga in blagoslavlja.

Vsi, ki prihajajo v naše župnijsko okolje, so negotova bitja, čeprav morda na zunaj kažejo samozavest in moč, ki jo razkazujejo z gostobesednostjo. V nas iščejo človeka, ki jih hoče zaščititi, jim s svojim notranjim mirom vliti gotovost in prepričanje, da so nekaj vredni. Neradi imajo, če jih s kakšnimi dovtipi spravimo v zadrego. Naj čutijo, da nikoli ne bomo ničesar storili tako, da bi se ob nas zmedli in se nam želeli maščevati. Umikajo se namreč naši nerodni radovednosti in vtikanju v njihovo dušo. Nočejo naše zapovedane in olikane prijaznosti. V nas bodo iskali najprej normalnost, preprostost, preglednost govorenja in obnašanja, pa tudi sočutje; in manj to, kar sami mislimo, da jim moramo povedati. Če jim bomo znali omogočiti, da bodo spregovorili, karkoli, nas bodo kdaj tudi kaj vprašali, in ne da bi vedeli, bomo po milosti izrekli kaj zelo vsakdanjega, a odrešujočega, povezovalnega, kar jih bo obdržalo v orbiti Kristusa in njegove Cerkev. Podrobnosti, tisto, kar mislimo, da morajo razumeti in vedeti, bodo raziskovali sami; na voljo imajo veliko let in veliko priložnosti.

Milan Knep

OSNOVNOŠOLSKI VEROUK

1. TRILETJE

Uvodna dinamika

Igra spomin: <https://wordwall.net/resource/12845436>

Ob tej igri se katehet ob vsakem paru nekoliko zaustavi in razloži, kaj posamezne besede pomenijo oz. kje se z njimi srečamo.

Poudari različnost posameznih poklicev. Otroci lahko pobarvajo tudi priloženo pobarvanko o prvih Jezusovih učencih.

Molitev

Jezus, ti si prijatelj vseh ljudi. Prosimo te za vse tiste, ki jih vabiš, da bi te oznanjali drugim ljudem. – Prosimo te, usliši nas.

Jezus, duhovniki so tisti, ki nam govorijo o tebi in tvojem očetu. Prosimo te, naj bodo duhovniki vedno tvoji. – Prosimo te, usliši nas.

Jezus, starši nas vodijo k tebi in nam kažejo, kako prav živeti. Prosimo te, pomagaj njim in nam, da te ne bomo nikoli pozabili. – Prosimo te, usliši nas.

Skupaj zmolimo molitev, ki nas jo je naučil Jezus: Oče naš ...

2. TRILETJE

Uvodna dinamika

Kviz: <https://wordwall.net/resource/12844435>

Igra temelji na sistemu kviza. Vprašanja so morda nekoliko težja, toda ob reševanju lažje razložijo temelje poklicanosti.

Molitev

Molimo skupaj.

Jezus, ti si tisti, ki k nam prihajaš pod podobo kruha. Da si z nami, potrebuješ duhovnike, ljudi, ki ti služijo z vsem srcem. Naj jih nikoli ne zmanjka, da boš ti lahko prihajal na naše oltarje. Redovniki in redovnice se trudijo živeti tako, kot si ti učil, in nam kažejo, da se tako da zares živeti. Pomagaj jim, da bodo vedno priče tvoje ljubezni med nami. Naše starše okrepi, da bodo hodili po poti tvojih zapovedi in nam bodo dober zgled v življenju. Pomagaj nam, otrokom, da bomo z veseljem spoznavali nove stvari in tisto pot, ki najbolj gotovo vodi k tebi. Naj nam pri tem pomaga tvoja mati Marija.

Zdrava Marija ...

3. TRILETJE

Uvodna dinamika:

<https://wordwall.net/resource/12845971>

Igra temelji na sistemu uredi dvojice. Največji poudarek je na vsebini duhovnih poklicev. Ob tem katehet izkoristi priložnost in se s katehiziranci pogovori o vsebini določenih povedi.

Molitev

Udeležence povabimo, da oblikujejo prošnje za izbiro pravega poklica in stanu. Ob koncu molimo.

Gospod Jezus, vedno znova vabiš dekleta in fante, da bi slišali tvoj glas in šli za teboj kot učenci. Navdihuj jih in navduši, da bodo slišali stisko ljudi, ki hrepenijo po Božji ljubezni.

Vodi vse mlade k navdušenju zate in za tvoje vrednote, da bosta na svetu vladala ljubezen in mir. Prebudi v nas željo, da bi te sprejeli v svoja srca in da bi bili pripravljene o tebi pripovedovati tudi drugim. Pomagaj nam s svojo milostjo. Amen.

SREČANJE ZAKONSKE SKUPINE

Ustvarjanje ozračja v družini za rast novih duhovnih poklicev

Kristus je dobro vedel, da mora najprej odrešiti družino, če hoče odrešiti človeštvo.

Zato je prišel na svet v družini in v njej živel večino svojega zemeljskega življenja.

Prav znotraj naših družin pa Kristus še naprej kliče nekatere naše otroke, da bi nadaljevali njegovo delo odrešenja. Za ta korak se zmorejo odločiti, če v Bogu najdejo vir svoje sreče. Tega ne odkrijejo sami, temveč v družini, kjer je prisotno to veselje v Bogu.

Na svetovnem dnevu družin 1. 2015 v Filadelfiji je pastor dr. Rick Warren je spregovoril o izviru sreče za človeka in za družino. Kdaj so družine zares polne veselja, radostne? Ko razumejo in verujejo naslednje:

1. Srečne družine razumejo, vedo, da jih Bog ljubi. Nihče nas ne bo nikoli tako ljubil, kot nas Bog ljubi. Še sam se tako ne ljubim. Bog nas je ustvaril, ker nas je hotel. On je naš Oče. Ljubi nas, ker je naš Oče brezpogojno. Bog uživa v ljubezni do nas. Naš problem ni v tem, da mi ne ljubimo Boga dovolj, ampak da ne razumemo, da On nas ljubi. Če bi to razumeli, ne bi mogli ne ljubiti Boga. In Bog nas ljubi ne glede na to, kakšni smo. Nobena umazanija ne more odvzeti niti centa naše vrednosti v Božjih očeh.
2. Srečne družine gradijo na od Boga danem namenu. Bog je dal vsemu namen. Bog ni ničesar naredil brez namena. Cilj družine kot domače Cerkve je, da pomaga vsakemu članu razumeti namen, ki ga ima Bog z njim. Ti si ne moreš sam dati smisla, ker se nisi sam naredil. Če hočeš vedeti svoj namen, beri "navodila za uporabnike" – Sveto pismo ali pa govori z svojim Izumiteljem, Stvarnikom. Vse ima svoj pomen v Kristusu. Ustvarjeni smo od Boga in za Boga. Ne gre zame, vse se vrti okoli Boga. Ustvarjen sem, da obstajam za vedno. Bog ima dolgoročne načrte z nami.
3. Družina je srečna, ko razume, da je njen namen, da gradi karakter, osebnost. Zakaj nas Bog ni ustvaril kar direktno za v nebesa, zakaj želi, da živimo prej na zemlji? Da se nekaj naučimo in to treniramo. Če želimo v nebesih Boga častiti, moramo to vaditi na zemlji. Če želimo Bogu služiti v nebesih, moramo to trenirati na zemlji, da ne bomo nerodni, ko pridemo tja. Če bomo srečali drugoverce v nebesih, moramo to trenirati na zemlji. V nebesa bomo vzeli svoj karakter, osebnost, ne denarja, lastnine ... Zato moramo to izoblikovati na zemlji. In tu nam pomaga Kristus. On nam pomaga izoblikovati te sadove Duha v našem življenju. Kako? Da nas postavi v nasprotni položaj. Če me Bog želi naučiti ljubezni, me bo postavil v prisotnost ljudi, ki me ne ljubijo. Miru se učimo iz nemira, kaosa, ki je okoli nas. Prav tako potrpežljivost. Kako se naučimo potrpežljivosti? Iz narobe parkiranih avtomobilov. Vedno se nam nekam mudi. V evangeliju niti enkrat ni zaslediti, da se Kristusu kam mudi in da kam hiti. Za obuditev mrtvega Lazarja si je vzel 3 dni, da je prišel tja. Za 8 km! Ker ima Bog neki večji načrt za nas. Ker želi, da preučujemo in premišljujemo karakter Jezusa Kristusa in se iz njega učimo, in tako pripravljamo za večnost.
4. Srečne družine skupaj služijo. Kako služiti Bogu, ki ga ne moremo videti? Jezus pravi, da ta-

ko, da služimo drugim. Vsi so poklicani k služenju, da prispevajo svoje.

Vsako služenje bližnjemu šteje. Služenje je namreč jemanje drugemu križa z ramen, križa iz njihovih ran. Smisel življenja je iti ven, tja, kjer ljudje trpijo in krvavijo, in jim vzeti križ iz ran in z ramen.

5. Srečne družine izpolnjujejo svoje poslanstvo. Naše poslanstvo je ljubezen. Bog nas je dal na ta svet, da ga poznamo, da se ga naučimo ljubiti, da se ga naučimo slaviti, da se naučimo služiti mu in da ga delimo. Deliti ga je naše poslanstvo. Vsem povedati dobro novico o Božji milosti. So namreč ljudje, ki ne bodo nikoli slišali dobre novice o njem, in mi – družine – smo edina biblija, ki jo bodo nekateri kadarkoli brali.

Družine so živa biblija. Vsi so namreč lačni dobre novice evangelija, vsi ljudje po vsem svetu. Naš veliki Slovenec, bl. Anton Martin Slomšek, je starše podobno nagovarjal:

»Vi, starši, otrok prvi, pa tudi najimenoitnejši učniki, učite svoje ljube otroke Boga prav spoznavati, Boga spoznavaje ljubiti in iz čiste ljubezni Bogu zvesto služiti, v zvesti Božji službi se veseliti in že na tem svetu srečo uživati, ki je človeku nič vzeti ne more. Če bo vaših otrok prva in poslednja misel večni Bog, bo tudi njihova časna in večna sreča gotova.« Skupaj zmolimo molitev sv. Janeza Pavla II.

Skupaj zmolimo molitev sv. Janeza Pavla II.

Sveta nazareška Družina, skupnost ljubezni med Jezusom, Marijo in svetim Jožefom, zgled in vzor vsake krščanske družine, tebi izročamo naše družine. V vseh domovih odpri srca za vero, za sprejetje Božje besede in za krščansko pričevanje, da bodo prišli iz njih novi in s svetostjo prežeti poklici. Stori, da bodo srca staršev zares odprta; s čuječo ljubeznijo, modro skrbjo in z ljubečo predanostjo naj bodo varni spremljevalci svojim otrokom k duhovnim in večnim vrednotam. V srcih mladih ljudi zbudi pravo vest in svobodno voljo, da bodo napredovali v "modrosti, starosti in priljubljenosti", ter bodo velikodušno sprejeli dar Božje poklicanosti. Sveta nazareška Družina, daj, da bomo vsi – ob premišljevanju in posnemanju nenehne molitve, velikodušne poslušnosti, dostojanstvenega uboštva in v tebi uresničene deviške čistosti – mogli spolnevati Božjo voljo ter s prodorno, vendar preudarno odprtostjo voditi tiste med nami, ki so poklicani, da dosledneje gredo za našim Gospodom Jezusom Kristusom, ki je *daroval sam sebe* za nas. Amen.

Luka Mavrič

SREČANJE ŽUPNIJSKEGA PASTORALNEGA SVETA

Kljub nenehnemu govorjenju o pomanjkanju poklicev, pri čemer običajno mislimo na pomanjkanje duhovnih in redovnih poklicev, nam v Cerkvi pravzaprav manjka razločevanja poklicanosti. Upadanja števila kandidatov za duhovništvo, posvečeno življenje in druge oblike krščanskega pričevanja in služenja, bi bilo hitro konec, če bi vsi katoličani opravili razločevanje, sprejeli svoje edinstveno, nezamenljivo poslanstvo in živeli svojo osebno poklicanost.

»Poklicanost k ljubezni v vsakdanjem življenju vsak konkretno uresničuje z nizom odločitev, ki se izražajo v izbiri stanu (zakon, duhovništvo, posvečeno življenje), poklica, oblike družbenega in civilnega udejstvovanja, življenjskega sloga, razpolaganja s časom in denarjem ... Takšnim odločitvam se nihče ne more izogniti.«

Osebna poklicanost in razločevanje poklicanosti sta ključna za to, da bi vsi kristjani razumeli in sprejeli sebi lastno vlogo pri izvrševanju poslanstva Cerkve. Pri tem je pomembno naslednje.

Pri krstu vsi prejmemo, pri birni pa potrdimo skupno krščansko poklicanost. Sodelovati pri Kristusovem odrešenjskem delu zelo splošno pomeni: »Ljubiti Boga nad vse in mu služiti ter ljubiti svojega bližnjega kakor samega sebe in mu služiti« (prim. Lk 10,27).

Duhovniški stan, posvečeno življenje, krščanski zakon, samskost so življenjski stanovi. To so različne oblike krščanske poklicanosti, ki jih dolgoročno izbiramo in krojijo vse naše življenje. Krščanski življenjski stanovi se med seboj dopolnjujejo in bogatijo, ne tekmujejo.

Osebna poklicanost pa je edinstvena kombinacija odnosov, dolžnosti, priložnosti, prednosti in slabosti, preko katerih se skupna krščanska poklicanost in življenjski stan konkretno izražata v življenju vsakega kristjana, ki se trudi razločiti, sprejeti in živeti Božjo voljo. To je posebna poklicanost, ki jo je Bog v svojem odrešenjskem načrtu namenil vsakemu od nas. Ali kot je dejal papež Janez Pavel II.: »Vsako življenje je poklicanost.«

Ko katoličani govorimo o poklicanosti, običajno mislimo na življenjski stan. Pravzaprav pri tem običajno mislimo na duhovništvo ali posvečeno življenje. Z enega zornega kota ni nič narobe, če o poklicanosti razmišljamo tako. Duhovništvo in redovništvo sta res življenjska stanova in za nekatere kristjane njihova poklicanost. Po drugi strani pa izključujoč poudarek na poklicanosti kot življenjskem stanu zgolj kot klicu v duhovništvo ali redovništvo lahko naredi veliko škode. Največja škoda je v tem, da tistim, ki niso poklicani v duhovništvo ali redovništvo, posreduje sporočilo: »Vi nimate poklicanosti.«

To je za nekatere slaba, za druge dobra novica, v obeh primerih pa ni spodbuda za to, da bi stopili na pot nadaljnega razločevanja, sprejemanja in izpolnjevanja Božje volje. A dejstvo je: Vsak kristjan ima svojo poklicanost. Bog kliče vsakega člana Cerkve po imenu. V tej luči izziv ni vprašanje, ali imaš poklicanost ali ne, ampak prizadevanje za to, da najdeš odgovor na vprašanje, kakšna tvoja poklicanost je. Če bo več katoličanov razmišljalo o svoji osebni poklicanosti, jih bo veliko več lahko ugotovilo, da so poklicani v duhovništvo ali posvečeno življenje. Naloga

vsakega kristjana je, da prepozna Božjo voljo zase, jo sprejme in živi.²

Za razmislek

Kako za spodbude k prepoznavanju poklicanosti skrbimo v naši župniji oz. v naših župnijskih skupinah?

Na katere načine v skupinah, ki delujejo v naši župniji, kristjanom vseh starosti pomagamo prepoznavati njihove darove, sposobnosti in razločevati njihovo poklicanost?

Kako smo na oboje pozorni pri župnijski katehezi in v župnijskih skupinah?

Smo v župnijskih skupinah dostopni oz. odprti za novince, znamo prepuščati tudi pomembnejše zadolžitve mlajšim, jim povemo, da cenimo njihov prispevek?

Se trudimo v župnijske dejavnosti, skupine dejavno vključiti čim več župljanov? Vabimo k sodelovanju tudi tiste, ki so se v župnijo šele nedavno priselili ali se držijo bolj ob strani?

Znamo tudi od župnije bolj oddaljene posameznike v dobrobit naše župnije prositi za kakšno uslugo glede na poklic, znanje, ki ga imajo, jih potrditi v njihovem delu, se jim zahvaliti, jih povabiti k župnijskim srečanjem, župnijskim skupinam, sveti maši?

Se laiki, duhovniki in redovniki zavedamo, da poleg molitve za duhovne poklice mlade, ki razmišljajo o svoji poklicanosti, najbolj nagovarja naš zgled, način, kako mi živimo svojo vero? Kako s slednjim nagovarjamo pozitivno/negativno, vabimo oz. odbijamo?

Škofijski urad za laike

---

² Prim. R. Shaw, What Vocation Shortage? v: The Vocations of the Laity, C21 Resources (2010), Boston College, Boston 2010,

SREČANJE MLADINSKE SKUPINE

V pripravi na srečanje naročite mladim, naj s seboj prinesejo lego kocke (lahko je tudi karkoli drugega, iz česar lahko gradijo: plastelin, škatlice zdravil ipd.) Pri sebi imejte pripravljeno rezervo, če slučajno ne prinesejo naročenega. ☺

Na začetku srečanja jim dajte nalogo, da iz kock, ki so jih prinesli, zgradijo Cerkev in sebe v njej. Spodbudite jih, da so pri tem čim bolj ustvarjalni. Dajte jim vsaj 5 minut za ustvarjanje. Ko končajo, lahko naredite en krog, v katerem vsak razloži, kakšno Cerkev je sezidal, kako vidi svojo vlogo v njej in zakaj.

Nato preberite odlomek iz 12. poglavja Prvega pisma Korinčanom. Če imate čas, lahko preberete celotno poglavje, v nasprotnem primeru pa samo odlomek:

Različni so milostni darovi, Duh pa je isti. Različne so službe, Gospod pa je isti. Različna so dela, isti pa je Bog, ki dela vse v vseh. Vsakomur se daje razkritje Duha v korist vseh. Enemu je po Duhu dana beseda modrosti, drugemu v skladu z istim Duhom beseda spoznanja. Drugemu vera po istem Duhu, drugemu po istem Duhu milostni darovi ozdravljanja, drugemu delovanje čudežnih moči, drugemu prerokovanje, drugemu razločevanja duhov, drugemu raznovrstni jeziki, drugemu razlaganje jezikov. Vse to pa uresničuje en in isti Duh, ki deli vsakemu posebej, kakor hoče. Kakor je namreč telo eno in ima veliko delov, vsi telesni deli pa so eno telo, čeprav jih je veliko, tako je tudi Kristus. V enem Duhu smo bili namreč mi vsi krščeni v eno telo, naj bomo Judje ali Grki, sužnji ali svobodni, in vsi smo pili enega Duha. (Kor 12,4-14)

Sledi razmišljanje.

Dragi brat, draga sestra, del Kristusovega skrivnostnega telesa si tudi ti. Si kdaj pomislil, kateri del si? Mogoče pora na roki, ki poskrbi, da skozi teče pot, ki hladi telo ob vročem poletnem dnevu? Ali pa mišica v stegnu, da se lahko telo svobodno premika naokoli, teče, skače, kleči? Kaj, če si celica v srcu, ki telesu daje ritem, poganja kri po žilah, da vsak del prejme, kar potrebuje za življenje?

Bog te ni zaman s krstom priključil telesu svojega Sina. Poslal te je, da skupaj z drugimi vernimi gradiš in sestavljaš to telo.

Nekatere med vami je poklical, da popolnoma zapustite svoje življenje in se posvetite samo Njemu in služanju Njegovemu telesu. Nekateri izmed vas kliče, da bi postali duhovniki ali vstopili v posvečeno življenje. Ne glej naokoli z mislijo: »Mogoče kliče mojega soseda ali pa mojo prijateljico. Mene pa gotovo ne.« Prisluhni Gospodu. Morda želi, da se mu popolnoma predaš in sestavljaš Njegovo telo kot glava. Mnogo glasov je, ki pravijo drugače: »V tem ni prihodnosti. Pa se menda ne boš odpovedal ženi ali moži in družini? Čista izguba za nekaj, kar ne veš niti, če je res. Kdo pa danes sploh še mara duhovnike?«

A ko iščemo svoje mesto v Cerkvi, je glas, ki mu moramo prisluhnuti. Glas Boga, ki te je ustvaril. Njega, ki ti je pripravil prostor. Njega, ki te je s posebnim namenom poslal na ta svet. Stkal te je v telesu tvoje matere in pozna vsak las, vsako celico tvojega telesa. Ko iščeš svoj namen, išči Njegovo voljo. Mesto, ki ga ima zate, je ravno pravšnje zate, saj si ustvarjen zanj.

Ne upiraj se. Kajti vsak, kdor hoče rešiti svoje življenje, ga bo izgubil; kdor pa izgubi svoje življenje zaradi mene in zaradi evangelija, ga bo rešil (Mr 8,35). Če se ti zdi, da ti manjka poguma, da so ostali glasovi preglasni, ti je dal svojo navzočnost v evharistiji in svoj glas v Božji besedi. K njima se zateči. Pa ne samo takrat, ko bo težko, ampak čim pogosteje. On, ki te kliče, da najdeš svoje mesto, ti bo dal tudi moč, da vztrajaš v svoji odločitvi, da greš za Njim. Zato pogum. Vstani in pojdi.

Matevž Mehle